

Folketingets Socialudvalg

Sagsnr. 2015 - 3366

Dato: 13. maj 2015

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 15. april 2015 følger hermed ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forholds endelige svar på spørgsmål nr. 269 (SOU alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 269:

"Vil ministeren kommentere to artikler om en scleroseramt mor, der mangler at få hjælp fra kommunen, jf. artikel i Nordvestnyt fra den 14. april 2015: "43-årig venter på svar fra kommune", og artikel fra www.sn.dk/kalundborg af den 14. april 2015: "Scleroseforening rystet over manglende hjælp til alenemor", herunder redegøre for, hvilken hjælp moderen kan forvente at få efter serviceloven? Mener ministeren derudover, at det er rimeligt, at en borger i en sådan situation skal vente i 60 dage på at få en afgørelse om en BPA-ordning? Endelig bedes ministeren redegøre for, hvilken hjælp de to børn i familien kan forventes at få efter serviceloven."

Svar:

Jeg kan ikke gå ind i den konkrete sag, men kan generelt oplyse, at hjælp og støtte efter serviceloven tildeles på baggrund af en samlet vurdering af hjælpebehovet i det enkelte tilfælde. Som et element i denne vurdering kan der lægges vægt på, om borgeren med funktionsnedsættelse er forælder og har behov for handicapkompenserende støtte for at kunne varetage forældrerollen. Der skal desuden tages hensyn til, at børn ikke bør pålægges opgaver og ansvar, der rækker ud over det sædvanlige.

Det bemærkes endvidere, at såfremt der er tale om børn og unge, der har behov for særlig støtte, kan der på baggrund af en børnefaglig undersøgelse ydes hjælp efter servicelovens kapitel 11.

Hjælp og støtte efter serviceloven skal gives efter en konkret og individuel behovsvurdering i den enkelte sag, og der kan derfor ikke foretages en generel

udtømmende opremsning af støttemuligheder. Som eksempler kan nævnes personlig og praktisk hjælp i hjemmet m.v. efter servicelovens § 83, kontant tilskud til ansættelse af hjælpere efter § 95, borgerstyret personlig assistance efter § 96, ledsageordning efter § 97 og hjælp til dækning af nødvendige merudgifter efter § 100.

Vedrørende sagsbehandlingstid følger det af retssikkerhedslovens § 3, stk. 1, at en kommune skal behandle spørgsmål om hjælp så hurtigt som muligt med henblik på at afgøre, om der er ret til hjælp og i så fald hvilken.

Spørgsmålet om, hvornår sagsbehandlingstiden overskrider det rimelige, kan ikke besvares generelt. En nærmere bedømmelse heraf kræver en vurdering af sagens karakter og konkrete omstændigheder. Her kan forskellige hensyn trække i forskellige retninger. Fx kan hensynet til sagens kompleksitet og oplysning af sagen nødvendiggøre en længere sagsbehandlingstid. Omvendt skal rimeligheden af sagsbehandlingstiden også ses i lyset af, om sagen må anses for hastende for borgeren, og akutte hjælpebehov må naturligvis afhjælpes meget hurtigt.

Afslutningsvis bemærkes, at en kommunes afgørelse om hjælp og støtte efter serviceloven, herunder også kommunens sagsbehandling, kan påklages til Ankestyrelsen.

Manu Sareen

/ Hanne Stig Andersen